

Forfatter: Knud Michelsen

Titel: Naturalisme / Det moderne gennembrud (1870 - 1890)

Citation: Knud Michelsen: "Naturalisme / Det moderne gennembrud (1870 - 1890)", i Knud Michelsen: *Naturalisme / Det moderne gennembrud (1870 - 1890)*. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-periods-naturalismen1870-90-shoot-idm140580044359472.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Indre kriterier for periodeafgrænsningen

'Det moderne' er da i første omgang stikordet til den nye periode, et flertydigt begreb, der i periodemæssig sammenhæng er blevet brugt om såvel renæssance som oplysningstid, men især netop knyttes til tiden efter romantikken, hvor begrebet samler en lang række forbundne fænomener inden for samfundsudvikling, politik, videnskab og kunst og kultur under sig: industrialisering, naturvidenskab, storby, demokrati, naturalisme, realisme. På europæisk plan finder gennemslaget af det moderne i denne forstand sted ca. 1850 i kølvandet på de borgerlige revolutioner i 1830 og 1848, i Danmark altså lidt senere, for først efter 1870 bliver de nævnte fænomener for alvor mærkbare her.

Mens overgangen til 'det moderne' er uafvendelig og entydig på det samfundsmæssige, politiske og videnskabelige plan, er den det imidlertid langt fra på det litterære og kulturelle. Det hænger sammen med, at begreber som romantik/romantisme og moderne holdninger og skrivemåder ikke uden videre svarer til skellet mellem gammelt og nyt. Dels optræder blandingsformer hos store europæiske forfattere som Byron, Heine og Victor Hugo og ligeledes hos danske forfattere som Blicher, Aarestrup og Søren Kierkegaard. Dels gør romantiske træk sig stærkt gældende hos primært moderne digtere som Edgar Allan Poe og Charles Baudelaire og senere i Danmark hos J.P. Jacobsen og Drachmann. Endelig er også blandingsformer udtalte hos de store russere, Tolstoj, Dostojevskij og Turgenjev, hvor - som påpeget af bl.a. Johan Fjord Jensen i *Turgenjev i dansk åndsliv*, 1961 - især sidstnævnte kommer til at præge udviklingen af den danske naturalismes prosastil og menneskeskildring.

Denne uklarhed hænger sammen med det mere fundamentale forhold, at 'det moderne' i en litterær og kulturel sammenhæng kan forstås i to betydninger, nemlig for det første som udtryk for en holdning til samfundet og tilværelsen, der ligger i forlængelse af oplysningens religionskritik, individualistiske frihedsidealer og fornufts- og fremskridtstro, og for det andet som udtryk for en psykologi, der lægger vægt på u- eller halvbevidste impulser og fornemmelser eller på en kunstnerisk stil, der reflekterer virkelighedens uigennemsigtige og flygtigt-fragmentariske karakter. Den første betydning peger i retning af *radikalisme*, en problemdebatterende kritisk digtning, den anden i retning af *modernisme*, en digtning, der afspejler splittelse og meningstab.

I den sidste betydning findes også moderne danske digtere før 1870. 'Det moderne' er derfor en utilstrækkelig kategori, når det gælder om at sætte skel. Der må tilføjes endnu et kriterium, og det er først og fremmest knyttet til afvisningen af en religiøs eller metafysisk orden. Frem for alt ligger heri periodens karakter af epokalt brud. Mens en religiøs eller metafysisk totalanskuelse er karakteristisk for tiden frem til 1870, forsvinder den herefter for stort set ikke mere at vende tilbage. Debatten om tro og viden i 1860'erne med bl.a. Rasmus Nielsen, Hans Brøchner, Brandes og Harald Høffding som deltagere danner her en vigtig overgang. Det betyder ikke, at religiøse og metafysiske *forestillinger* ikke siden gør sig gældende. Det gør de fx netop ved periodens afslutning og efter 1890'erne, men de samler sig da kun helt undtagelsesvis til en totalanskuelse, der i så fald er af meget personlig art (Sophus Claussen). I stedet kommer de til syne som åbninger til en transcendent verden på grundlag af en oplevelse af naturalismens utilstrækkelighed (Johannes Jørgensen) eller som mystiske erfaringer (Helge Rode).